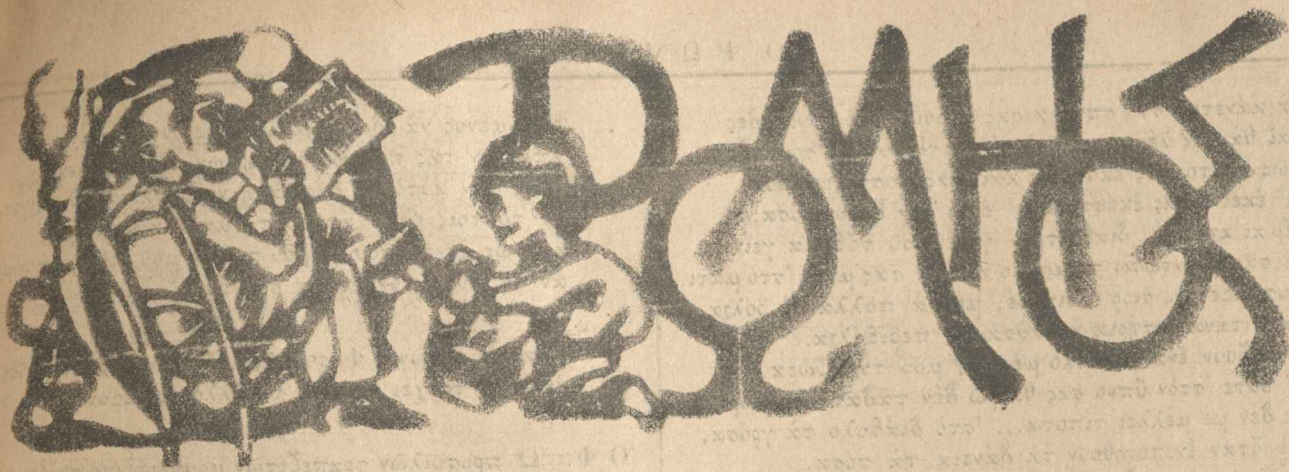

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τουτο είνκι
κι' έδρα πάλιν αϊ 'Αθήναι.

Έτος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα οκτώ,
τό Ταμείο μας κλεισμένο και τό χέρι άνοικτό.

Ο Ρωμής τήν έβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει
Συνδρομητάς θά δέλωμαι — διότι τούς άνέλωμαι,
μοναχά 'στας 'Επαρχίας — και 'στό 'Εξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τό 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τα ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηταί — δεν θά γίνονται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατής — δεν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' εμέ.
Μές 'στών φόρων τήνάντάρα — κι' ο Ρωμής μας μιὰ δεκάρα.

Έπτά και είκοσι μηνός Φλεβάρη.
τί μισοκράνθρωποι και τί γαιδάροι,

Πούντος έννενηντα έξη και ακόμη εκατόν,
κι' ο Ρωμής προβάινει τόσους Φασουλήςδες χαιρετών.

Συνέχεια του μπάλου έκ του Ρ ω μ η ο υ του άλλου.

Φ. Η ώρα φθάνει του σουπέ κι' όρίστε 'στό τραπέζι
κι' ένώ εμείς θά τρώωμεν ή μουσική θς παίζη.
Έδω θά 'βρήτε κάθε τί και του πουλιού τό γάλα...
έκ Παρισίων έφερα και τό σουπέ με τ' άλλα.
Και άν με παρεκάλεσαν καμπόσοι με σουπέ
εις τό γνωστόν σας Γκαρν Μπρετάν νά κάμω τό σουπέ
κι' έπιστολές μου έστειλαν ο Κέντρος και ο Λάμψας,
έγώ 'στας παρακλήσεις των τά ότα μου μη κάμψας
κανένα δεν ήθέλησα για τό σουπέ ν' άκούσω
κι' άπ' έξω σας τό έφερα για ποιο μεγάλο λούσο,
μη πόσο μου εκόστισε έγώ τό ξέρω μόνον,
πλην δε με μέλει... θς γενή θυσία εις τον θρόνον.
Έδω θά εύρετε πουλιά και άλλα ειδη χίλια,
κουδούκλια με τά κλήματα, λαγούς με πετραχήλια,
σπαράγγια, τρούφ, πετί, πατέ, καρπούς κρυσταλλω-

[μένους,

και κάπωνας βραστόους, ψητούς, και παραγεμισμένους,
ψάρια τουρσί περίφημα, του Σηκουάνα στρείδια,
και όμελέταις με αυγά, πτι φουρ και κουνουπίδια,
τοιούτα τέλος φαγητά, όπου ως τώρ' ακόμη
μονάρχου δεν τά έφαγε και βασιλέως στόμα,
όπου κανένας μάγειρος του κόσμου δεν τά ξέρει
κι' ούτε καμιά μαγειρική δεν τάχει αναφέρη.
Έδω και ειδη σπάνια παντός εύσμου οίνου,
της Κύπρου, των Συρακουσών, και τά γνωστά του Ρή-

[νου,

άπό αυτά που έπινε των Βοργιών ο οίκος,
έδω φιόκλι άργυρά τό πλάτος και τό μήκος,

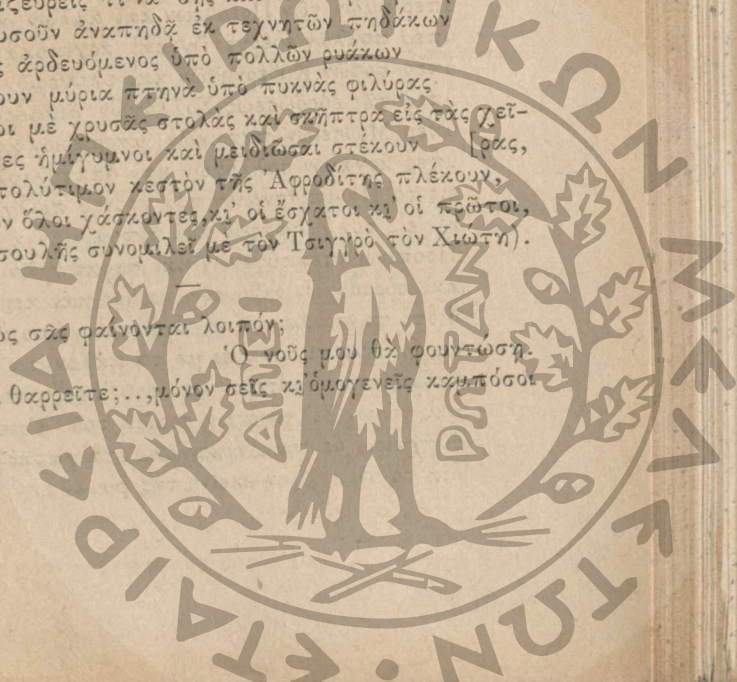
κι' ο μόσχος άφθονώτατος κι' ή τράπεζα πλούσια
και όναρ θερινής νυκτός κι' άγγέλων όπασία.
Έμπρός λοιπόν, όρμήσατε με λαίμαργον τό στόμα
και πίετε τό αίμα μου και φάγετε τό σωμα,
άλλα θερμώς παρακαλώ κυρίου και κυρίας
νά μη μου κλέβουν τίποτα εκ της τραπεζάριας.

(Πρώτοι περνούν οι βασιλείς ως γίνεται συνήθως,
κατόπιν δε ακολουθεϊ των αυλικών τό πληθος,
τό σωμα των διπλωματών, οι πρώτοι Κολονέλοι,
ο Φασουλής, ο Περικλής, και πάντες οι έν τέλει,
κατόπιν δε παρέπεται τό άλλο τό μπουλουκι,
και πρώτος πρώτος ο Τσιγγρός, της Χίου τό κουλούκι.
Εισέρχονται εις αίθουσαν κατάμεστον εκ φωτών,
που δεν ειξεύρεις τί νά 'δής και νά θαυμάσης πρώτον.
Τ' δωρ χρυσούν άνακηδ' εκ τεχνητών πηδαλίων
και κήπος άρδευόμενος υπό πολλών ρυάκων
και ψάλλον μύρια πτηνα υπό πυκνάς φιύρας
και δούλοι με χρυσάς στολάς και στήπτορ εις τάς χει-
και χάριτες ήμίγυμοι και μειδιώσαι στεκουν [ρας,
και τον πολύτιμον κιστόν της Αφροδίτης πλέκουν,
και μένουν όλοι χασκόντες, κι' οι έσχατοι κι' οι πρώτοι,
κι' ο Φασουλής συνομιλεί με τον Τσιγγρό τον Χιωτή).

Ο Φ. Και πως σας φαίνονται λοιπόν;

Ο Τσιγ.

Ο Φ. 'Αμμ' τί θαρρεϊτε;... μόνον πες κι' όμογενεις καμπόσοι

ὅς βάλλωμεν τὰ ξίφη μας ὅτ' ἄς θήκασι των, κενέφη,
 κι' ὅς τὰς ἐνθαρρύνωμεν κι' ἐμεῖς ὅτ' ἔρωτά των
 πρὸς χάριν τῆς πατρίδος μας, πρὸς χάριν τῶν φιλάτων
 Ὁ Φ. Μ' αὐτὰ ποῦ λές, βρέ Περικλῆ, τὸ κέφι μου ἀνοίγει...
 ἀλλ' ὅμως ἐτοιμάζεται ὁ βασιλεὺς νὰ φύγῃ
 καὶ νέον λόγον φλογερὸν πηγαίνω νὰ τοῦ βγάλω...

Ὁ Π. Ὁ βλαστημήση τὴ στιγμή ποῦ ἦλθε εἰς τὸν μπάλο.

Ὁ Φ. Τὸν βασιλέα εὐλαβοῦ, τὸν βασιλέα τίμα...

Ὁ Π. Ἄς παύσῃ τῆς μεγάλης σου ρητορικῆς ἡ λίμα
 καὶ εἶνε προτιμότερον τὸ στόμα νὰ σφαιρίσῃ,
 γιὰτὶ ἂν κάμῃς ἄλλοτε πρὸς τὴν Αὐλὴν προσκλήσεις
 δὲν θὰ σοῦ κάμῃ τὴν τιμὴν νὰ ἔλθῃ ὅπως τώρα,
 καὶ τότε βάλλτου ρήγανη κι' ἀντίο Λεωνόρα.

Ὁ Φ. Ἐκεῖ ποῦ δὲν σὲ σπέρνουνε ποτε νὰ μὴ φυτρώνῃς
 καὶ σὺ ἐπλάσθῃς μοναχὰ γιὰ νὰ μὲ μπαγλαρώνῃς.

Ὁ Π. Βρέ πῆγαινε ὅτ' ἰδύλο, μαγκούφη...

Ὁ Φ.

Τὴν κακὴ σου.

Ὁ Π. Δὲν βλέπεις τὴν γυναῖκα σου;

Ὁ Φ.

Ἀμμέ καὶ ἡ δική σου;

(Ὁ βασιλεὺς ἀναχωρεῖ μεθ' ὅλης τῆς Αὐλῆς
 ἐνῶ καὶ πάλιν προσφωνεῖ ὁ ρήτωρ Φασουλῆς).

Ὁ Φ. Ὡ σεβαστέ μου κύριε, Μεγαλειότατέ μου,
 τοιαύτην δόξαν καὶ τιμὴν δὲν ἤλπιζα ποτέ μου.
 Μὲ ρύδα κι' ἄνθη πάντοτε θὰ ραίνω τὴν ὁδὸν σας,
 θὰ εἶμαι ὑποπόδιον τῶν σεβαστῶν ποδῶν σας,
 θὰ γίνω ἐν τετραπόδον τῆς ὑψηλῆς σας στάνης,
 θεοάπων σας, Μπερτόδουλος, βοσκὸς σας μπεχλιβάνης.

Ὁ Π. Ἐ! φθάνει πλέον, Φασουλῆ...

Ὁ Φ.

Βρέ μὴ μὲ διακόπτῃς

καὶ μὴ ζητῇς νὰ γίνεσαι τῶν λόγων μου ἐπόπτης.
 Ὡ βασιλεῦ, αἰώνιος θεοάπων σας θὰ μείνω,
 καὶ ὅταν ἅποτε χοροὺς ὅτ' ὀπῆτι μου θὰ δίνω
 θρόνον χρυσοῦν πρὸς χάριν σας εὐθὺς θὰ παραγγέλλω
 καὶ θὰ σᾶς κάμνω τὴν τιμὴν προσκλήσεις νὰ σᾶς στέλ-
 σεῖς δέ, Μεγαλειότατε, καθὼς δὲν ἀμφιβάλλω, [λω,
 ποτέ σας δὲν θὰ λείψετε κι' ἀπὸ δικό μου μπάλο.
 Ὅπόταν δὲ σκαλεύεται τὸ σκάφος τῆς πατρίδος
 κι' ὁ οὐρανὸς καλύπτεται μὲ νέφη καταιγίδος,
 θὰ τρέχω νὰ σᾶς ὀδηγῶ ὅσους τάφους τῶν προγόνων
 κι' ἐκεῖ θὰ ἐνθυμούμεθα τὸ κλέος τῶν ἀγώνων.
 Καλὴ σας ὥρα, βασιλεῦ, εἰς τὸ καλὸ νὰ πᾶτε
 καὶ πάντα νὰ μᾶς ἔχετε καὶ νὰ μᾶς ἀγαπάτε.
 (Ὁ βασιλεὺς ἀναχωρῶν ὀλίγον τι σκοντάβει
 κι' εὐθὺς πυροτεχνήματα ὁ Φασουλῆς ἀνάβει,
 καὶ ὕστερα ὅτ' ὀν Περικλῆ πηγαίνει σοβαρὰς
 ἐνῶ ἀκόμη δικάρετ' ὁ ζέσιν ὁ χορὸς.)

Ὁ Φ. Καὶ τώρα, φίλε Περικλῆ, χωρὶς καὶρὸν νὰ χάνω,
 θὰ δώσω δεύτερο σουπέ...

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω—πῶς ὅτ' ὀπῆτι μου ἀνέβη,
 ὅτ' ὀν Νεάπολιν ἀπάνω, —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
 μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδὴ, —δὴ ὅτ' ὀν λᾶδι, τρεῖς ὅτ' ὀν ζῦδι.

Ὁ Π.

Ὁ Φ. Μὲ λόγους δηλαδὴ σαρφεῖς καὶ μὴ διποροῦναι
 θ' ἀρχίσῃ τὸ μπαγλαρῶμα εἰς τοὺς προσκεκλημένους

Ὁ Π. Καλὰ ποῦ τὸ θυμῆθηκα ὅτ' αὐτὸ τὸ νταρτῆ

Ὁ Φ. Ἀμέσως τῆς σκοτωστρίας μας ὅς πάρωμεν τὴν
 καὶ κτύπα σὺ τοὺς Προσβετὰς κι' ἐγὼ τοὺς ἐπὶ

Ὁ Π. Ἐμπρὸς νὰ μπαγλαρώσωμε τοὺς κοπιλλῆν τῶν

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς ἀρπάζουν ἐνῶ
 καὶ μπαγλαρώνουν δυνάτ' ὅτ' ἕνα κι' ἄλλο
 κι' ἀρχίζουν ἡ καταπακτικαί, ἡ καρυδικαί κι' ἡ
 καὶ ἄνω κάτω γίνονται τῶν χορευτῶν ἡ φατ

Ὁ Φ. Κουστουμῆ εἰ :... σουπέδες εἰ :... ὁρίστε ἔξω
 Τσιγγάναις εἰ :... ψαροῦδαις εἰ :... νὰ κι' ἄλλο

Τρικουπῆς εἰ :... Λομβάρδος εἰ :... περισσεύμα

ὅρσε λοιπόν, Πρωθυπουργέ, γιὰ νὰ μᾶς εὐχαρίστη

Ὅρσε καὶ σὺ κόνσπικτὸρ καὶ πρῶτε Θεωρῶν...

Συλλόγους εἰ :... γεφύρας εἰ :... νά! κι' ἄλλη

Λεβίδης εἰ :... μπερούλαις εἰ :... νά! καὶ μὲ τῶν

καὶ ρίξε κάτω, Νικολῆ, τὸ φονικὸ μαχαίρι.

Ὅρίστε καρυδικαί καὶ σεῖς οἱ δημοσιογράφοι,

πρὸς τοὺς ὁποίους πάντοτε ὁ ἔρω μου ἐστράτη

καὶ γράφετε παρκακλῶ, πρὸς γνῶσιν τῶν ἀνθρώπων

πῶς σᾶς καθυποχρέωσα μὲ τὸν καλὸν μου τῶν

πῶς εἶμαι ὁ καλλίτερος κι' ἐγὼ οἰκοδεσπότης

καὶ ὅπως πρέπει τζέντλεμαν καὶ ἀληθῆς ἱππότης

Ὁ Π. Προσβετῆς εἰ :... σπαλέταις εἰ :... ὁρίστε γιὰ τῶν

ὅρσε καὶ σὺ, Σεῖφουλάχ, γιὰ τὸ πολὺ ἀμύρε.

(Ὁ Φασουλῆς εἰς τὸ κοντὸ τοὺς Τραπεζίτας βάζει

κι' ἀπὸ τὴν θήκη τὸ σπαθί τοῦ Εὐγενίδου βγαλμένο

καὶ τὸν ξαπλῶνει μπροῦμητα κι' ἀμέσως ἀρχινᾷ

νὰ τὸν βαρῇ μὲ διπλοκαίς ἀπὸ τὰ πισινά.

Ἐνῶ δὲ ὅλοι πηλαλοῦν σὰν νὰ τοὺς ἔχουν νεῖρε

ἕνας στατήρ Κυζικηνὸς ἀπὸν φράκω πέφτει

καὶ τρεῖς δακτυλιόλιθοι καθὼς καὶ τοῦ Μπουρνῆ

κι' εὐθὺς ὁ ἀρχαιοφίλος τρυπῶνι ὅτ' ὀν γωνιά,

καὶ φύρδην μίγδιν γίνονται τῶν χορευτῶν τὰ

καὶ πέρνει τὰ βρεμμένα του ὁ Κορωνῆς καὶ φέρνει

καὶ σχίζεται τῆς καθεμῆς τὸ ἀκριβὸς κοστούμι

καὶ τὰ ποφόρια μερικοὶ ἀρπάζουν τοῦ Δραγοῦμ

ἐνῶ πετοῦνται κατὰ γῆς γραβάται καὶ μπερούλαι

καὶ σπάζουν ἐγχειρίδια, σουγιάδες καὶ ματσούλαι

καὶ τοῦ Τρικουπῆ σχίζονται τὰ ὑψηλά φοκίλα

καὶ γίνετ' ἐπανόστρις καὶ καταγίγεις εἰς ὅλα,

καὶ πίπτει τὸ σκινιδόμα τοῦ βασιλείου θρόνου

κι' ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς φωνάζουν «καὶ τοῦ

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μανόρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μιὰ γήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.